

Arrest

nr. 257 648 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 14 maart 2001 in het huwelijk met L.E.F., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 22 augustus 2001 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Na zijn binnenkomst in het Rijk werd verzoeker op 15 maart 2002 ingeschreven in het bevolkingsregister.

- 1.4. Verzoeker en L.E.F. zijn op 15 maart 2004 uit de echt gescheiden.
- 1.5. Op 14 oktober 2005, 27 november 2006, 25 juni 2007 en 12 februari 2009 werd verzoeker correctioneel veroordeeld.
- 1.6. Verzoeker keerde op 8 december 2009 niet terug naar de gevangenis.
- 1.7. Op 19 maart 2010 werd verzoeker ambtshalve afgevoerd van het bevolkingsregister.
- 1.8. Verweerder werd op 10 januari 2012 op de hoogte gesteld van het feit dat verzoeker in Spanje werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdoovende middelen en vanaf 20 december 2009 in de gevangenis zat.
- 1.9. Verzoeker die op 11 mei 2012 werd vrijgesteld meldde zich op 1 juni 2012 aan om aangifte te doen van het verlies van zijn verblijfskaart.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 19 juni 2012 dat verzoeker geen recht op terugkeer kon laten gelden.
- 1.11. Op 2 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.12. Verzoeker diende op 12 december 2012, in functie van een van zijn Belgische kinderen, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.
- 1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 maart 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.14. Verzoeker diende op 24 mei 2013, in functie van een van zijn Belgische kinderen, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.
- 1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 november 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.16. Verzoeker diende op 2 juni 2014, in functie van een van zijn Belgische kinderen, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.
- 1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 november 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.18. Verzoeker werd op 20 februari 2015 nogmaals correctioneel veroordeeld.
- 1.19. Op 23 maart 2015 werd verzoeker onder bevel tot aanhouding geplaatst ingevolge inbreuken op de wetgeving inzake verdoovende middelen.
- 1.20. Verzoeker werd op 19 juni 2015 opnieuw onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens opzettelijke slagen en verwondingen.
- 1.21. Verzoeker diende op 3 augustus 2015, in functie van een van zijn Belgische kinderen, wederom een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.
- 1.22. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 januari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.23. Bij arrest nr. 171 737 van 13 juli 2016 vernietigde de Raad de beslissing van 21 januari 2016.

1.24. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 27 oktober 2016 om de verblijfsaanvraag van verzoeker in te willigen.

1.25. Verzoeker werd op 5 februari 2020 correctioneel veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.26. Op 24 augustus 2020 werd verzoeker op de hoogte gesteld van het feit dat werd overwogen om zijn verblijf te beëindigen en werd hij in de mogelijkheid gesteld om een vragenlijst te beantwoorden en om de door hem nuttig geachte bewijsstukken over te maken.

1.2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 8 maart 2021 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 12 maart 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer,

naam : [L.]

voornaam : [K.]

[...]

nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 44bis §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 14.03.2001 trad u in het huwelijk in Tanger (Marokko) met mevrouw E.F.L. ([...], Belgische nationaliteit sinds 01.06.1999).

Op basis van dit huwelijk vroeg u op 22.08.2001 een visum gezinshereniging aan bij de Belgische Ambassade. De visumaanvraag werd goedgekeurd en u werd in het bezit gesteld van een visum type D geldig van 03.10.2001 tot 02.01.2002.

Op 04.10.2001 kwam u in België aan.

Op 18.10.2001 diende u een “Aanvraag tot vestiging” in (bijlage 19) te Merksem als echtgenoot van mevrouw [E.F.L.]. U werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie. Op 15.03.2002 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 24.10.2005 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 1.000,00 Euro (x 5,5 = 5.500,00 Euro) (vervangende gevangenisstraf: 3 maanden) met uitstel 3 jaren behalve 500,00 Euro (x 5,5 = 2.750,00 Euro) daar u zich schuldig had gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake de bescherming tegen geluidshinder (2 feiten).

Op 15.03.2004 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw [E.F.], overgeschreven in de registers op 07.05.2004 te Brussel.

Op 27.11.2006 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 100,00 Euro (x 5,5 = 550,00 Euro) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) daar u zich schuldig had gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake de bescherming tegen geluidshinder.

Op 25.06.2007 werd u bij verstek door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 300,00 EUR (x 5,5 = 1.650,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 3 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan een inbreuk inzake werkloosheidsuitkeringen/-controle.

Op 18.10.2008 werd u aangehouden en op 19.10.2008 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen omwille van het aanzetten of vergemakkelijken van het gebruik van drugs, als mededader.

Op 12.02.2009 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in het

bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne en het misdrijf gepleegd te hebben in een drankgelegenheid of andere inrichting. Deze feiten pleegde u tussen 17.04.2008 en 19.10.2008, meermaals en op niet nader bepaalde data.

Op 13.03.2009 kreeg u strafonderbreking in afwachting van elektronisch toezicht (hierna: ET). U keerde op 08.12.2009 echter niet terug naar de gevangenis en was vanaf dan voorvluchtig.

Op 19.03.2010 werd u van ambtswege afgevoerd uit de bevolkingsregisters.

Op 10.01.2012 informeerden de Spaanse autoriteiten de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat u op 14.07.2009 te Malaga gearresteerd werd. U werd er veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar ten gevolge van inbreuken op de drugwetgeving en had een voorwaardelijke invrijheidstelling aangevraagd. De Spaanse autoriteiten wilden weten of u nog steeds recht op verblijf had in België.

Op 13.01.2012 werd aan de Spaanse autoriteiten medegedeeld dat u uw verblijfsrecht in België verloren had en werd hen gevraagd uw Belgisch verblijfsdocument in te houden en aan de Belgische autoriteiten terug te bezorgen.

De datum waarop u terug in België aankwam is onbekend, maar op 01.06.2012 deed u bij de politie te Antwerpen aangifte van het verlies van uw C-kaart.

Op 13.06.2012 diende u te Antwerpen een aanvraag in tot herinschrijving. Op 19.06.2012 werden onderrichtingen aan de stad Antwerpen bezorgd: uw herinschrijving kon niet worden toegestaan en er moest een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten aan u afgegeven worden. U had het Rijk immers langer dan één jaar verlaten.

Op 25.06.2012 werd u opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen omdat u, nadat u in 2009 niet terugkeerde uit strafonderbreking, nog een openstaande straf moest uitzitten.

Op 29.07.2012 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

De onderrichtingen d.d. 19.06.2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten werden aan u betekend op 02.10.2012.

Op 12.12.2012 diende u een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" in de hoedanigheid van vader van [L.R.] (geboren [...] te Antwerpen, van Belgische nationaliteit) (bijlage 19ter) in.

Op 13.03.2013 gaf de DVZ instructies aan de stad Antwerpen om een bijlage 20 met bevel op te stellen voor u. Op 17.05.2013 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 20) aan u betekend.

Op 24.05.2013 diende u opnieuw een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" (bijlage 19 ter) in, ditmaal als vader van [L.M.E.] (geboren [...] te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). Op 14.11.2013 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 20) genomen. Deze werd aan u betekend op 25.11.2013.

Op 26.12.2013 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (verder: RVV) tegen de bijlage 20 d.d.14.11.2013. Op 25.04.2014 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen.

Op 02.06.2014 diende u voor de 3de keer een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" (bijlage 19 ter) in, nogmaals als vader van [L.M.E.]. Op 28.11.2014 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 20) genomen en deze werd aan u betekend op 02.12.2014.

Op 19.12.2014 (rolnummer 166 873) en op 02.01.2015 (rolnummer 166 100) diende u een beroep in bij de RVV tegen de beslissing van bijlage 20 d.d. 28.11.2014.

Op 20.02.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand, daar u zich schuldig gemaakt had aan verboden wapendracht, nl. een busje pepperspray. Dit feit pleegde u op 16.09.2013.

Op 23.03.2015 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen omwille van inbreuken op de drugswetgeving.

Op 04.06.2015 voegde de RVV de zaken met rolnummers 166 100 en 166 873 samen en stelde de RVV de afstand van het geding vast in de zaak met rolnummer 166 873 en werd het beroep tot nietigverklaring van de bijlage 20 d.d. 28.11.2014 verworpen.

Op 18.06.2015 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden, waaronder het betalen van een borgsom van 3000 euro, opgeheven. U werd vrijgesteld uit de gevangenis van Antwerpen op 19.06.2015.

Op 19.06.2015 werd u aangehouden en op 20.06.2015 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde omwille van opzettelijke slagen en verwondingen. Diezelfde dag nog werd u vrijgesteld na de opheffing van het aanhoudingsmandaat.

Op 03.08.2015 diende u voor de 4^{ae} keer een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" (bijlage 19 ter) in als vader van [L.F.] (geboren [...] te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). Op 21.01.2016 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" genomen en deze werd aan u betekend op 01.02.2016.

Op 01.02.2016 startte de gemeente Kruibeke de Seforprocedure op, in het kader van de toepassing van de omzendbrief van 10.06.2011. Er werden gesprekken aangevat om uw terugkeer naar Marokko voor te bereiden.

Op 29.02.2016 diende u een beroep in bij RVV tegen de bijlage 20 d.d.21.01.2016.

Op 29.04.2016 diende u nogmaals een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in uw hoedanigheid van vader van [L.F.]" (bijlage 19ter) in.

Op 13.07.2016 vernietigde de RVV de beslissing van DVZ. De Raad achtte de motiveringsplicht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet geschonden. Het actuele karakter van de bedreiging was niet veruitwendig in een motief.

Op 27.10.2016 werd de aanvraag gezinshereniging alsnog positief beoordeeld en gaf de DVZ instructies aan de burgemeester van Kruibeke om u in het bezit te stellen van een F-kaart.

Op 07.11.2016 werd u in het bezit gesteld van een F kaart geldig tot 03.11.2021.

Op 05.02.2020 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep Correctionele Rechtbank 25.01.2018) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar in staat van bijzondere en wettelijke herhaling en met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig gemaakt had aan verdoovingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidende persoon; aan verdoovingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, het misdrijf gepleegd zijnde ten aanzien van een kind dat geen volle 12 jaar oud was, namelijk ten aanzien van [L.R.] en ten aanzien van [L.F.] en aan verdoovingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, het misdrijf gepleegd zijnde ten aanzien van een minderjarige die meer dan volle 12 jaar en minder dan volle 16 jaar oud was, namelijk ten aanzien van [L.F.] en ten aanzien van [L.M.]. Feiten gepleegd tussen 31.10.2013 en 23.03.2015, meermaals en op niet nader bepaalde data.

U werd diezelfde dag (05.02.2020) opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.

Enkele jaren na uw aankomst in België, heeft u zich toegelegd op het verhandelen van cocaïne. Nadat u op 12.02.2009 een eerste keer veroordeeld werd voor het verkopen van cocaïne in België in de periode tussen 17.04.2008 en 19.10.2008 heeft u misbruik gemaakt van de strafonderbreking die u op 13.03.2009 toegekend werd in afwachting van de plaatsing van een enkelband, om u te onttrekken aan de Belgische autoriteiten. U ontvluchtte België en werd op 14.07.2009 in Malaga (Spanje) gearresteerd omdat u zich blijkbaar ook daar schuldig had gemaakt aan gelijkaardige feiten. Uit de informatie verstrekt door de Spaanse autoriteiten blijkt dat u er werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar ten gevolge van inbreuken op de drugwetgeving.

Na het uitzitten van uw gevangenisstraf in Spanje, heeft u uw cocaïnehandel in België hervat en uw minderjarige kinderen als 'runners' ingezet.

Het hoeft geen betoog dat de gepleegde feiten getuigen van weinig normbesef en maatschappelijke verantwoordelijkheid.

Uit het strafdossier blijkt dat u opereerde aan het hoofd van een vereniging die cocaïnehandel organiseerde. Samen met uw stiefzoon leverde u de bestellingen of schakelde u uw minderjarige kinderen in om de drugs naar de klant te brengen. Uw dochtertje ging op haar fiets of step naar de afgesproken plaats om de cocaïne af te geven. Ook uw zoon, 'een kleine jongen' volgens de getuigenissen, leverde bollekes cocaïne die hij in een gripzakje vervoerde. De kinderen werden systematisch ingeschakeld om de drugs te leveren, ook vaak laat op de avond als het al donker was. Ze fungeerden ook als dekmantel wanneer de cocaïne per auto aan de man werd gebracht. Het gezin zat in de auto om geen argwaan te creëren bij de politiediensten. Zo blijkt uit het arrest d.d. 05.02.2020: "Uit het strafdossier is onmiskenbaar naar voor gekomen dat alle minderjarige kinderen van beklaagde werden ingeschakeld in zijn drughandel. Medebeklaagde [L.A.] verklaarde uitdrukkelijk dat het voltallige gezin actief was in de drughandel en dit onder druk van de vader, beklaagde [L.K.], en haar broer, beklaagde [L.A.]. De toen 13 jaar oude tweeling [L.F.] [...] en [L.R.] [...] werden actief ingezet bij het leveren en afrekenen van de cocaïne. Ook de 7-8 jarige [L.R.] en de 5-6 jarige [L.F.] werden als dekmantel betrokken bij deze drughandel. Bovendien blijkt uit het audiovisueel verhoor van [R.] dat ze haar broer [M.] vergezelde bij het leveren van 'snoepjes' aan een man in ruil voor geld. "

Het omvangrijk onderzoek heeft aangetoond dat de handel over een uitgebreid afzetgebied beschikte met een groot klantenbestand. De drugs werd op verschillende vaste locaties verkocht en er werd aan huis geleverd. Deze handel op grote schaal heeft een groot crimineel vermogen gegenereerd.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PBL 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat

een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

De aanwezigheid van drugs in de samenleving is een belangrijke bron van overlast doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. Deze criminaliteit vergroot het onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het sterk verslavend effect van hard drugs zowel psychisch als lichamelijk heeft nefaste gevolgen op de gezondheid van de afnemers. De problemen voor drugsverslaafden en voor de samenleving, die door deze handel veroorzaakt worden, lieten u onverschillig hetgeen getuigt van uw criminele ingesteldheid. U was er enkel op uit snel rijk te worden en dit ten koste van de gebruikers maar eveneens ten koste van uw kinderen.

Dat u uw minderjarige kinderen betrok in deze gevaarlijke handel toont aan dat u zonder gewetensproblemen iedereen gebruikte die kon bijdragen tot het vergroten van uw inkomsten. U heeft uw kinderen blootgesteld aan de risico's die de handel in drugs met zich meebrengt. Zij werden geconfronteerd met de wereld van cocaïnesnuivers en verslaafden. Uw zoontje verklaarde in het videoverhoor 'steeds zeer zenuwachtig en bang te zijn' wanneer hij drugs moest leveren. Toen u uw dochter naar een klant stuurde voelde hij zich heel ongemakkelijk bij deze situatie. In het arrest van 05.02.2020 getuigde de afnemer : "Er kwam ook soms een klein meisje de drugs leveren op haar fiets. Ik schat dat ze ongeveer 13 jaar oud was. Het meisje had een pakje Marlboro bij zich waar de drugs in zat. Omdat ik mij zeer slecht voelde met het feit dat het nog maar een kind was stopte ik het geld eveneens in een leeg pakje sigaretten. Het was vaak al donker en het gaat allemaal zeer snel". Uw kinderen moesten leveren op geregelde tijdstippen, 3 à 4 keren op een dag en 2 à 3 dagen in de week. In plaats van te studeren na de schooluren dienden zij cocaïne uit te delen. Dit kan bezwaarlijk pedagogisch verantwoord genoemd worden. Zij werden betrokken in illegale praktijken waarvan duidelijk was dat deze in alle discretie moesten plaatsvinden. Het misleiden van de autoriteiten was uw niet mis te verstane opvoedkundige boodschap. Deze zienswijze is schadelijk voor de ontwikkeling van kinderen. Ook de maatschappij is niet gebaat bij een dergelijke gedachtegang. Uw handelen getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin zowel ten aanzien van uw kinderen als ten aanzien van het algemeen belang. Het tegen betaling ter beschikking stellen van drugs getuigt van uw criminele ingesteldheid en is maatschappelijk onaanvaardbaar. Het betekent een voortdurend gevaar voor de gezondheidstoestand van de maatschappij en brengt de openbare veiligheid ernstig in het gedrang.

Uw gebrek aan burgerzin wordt verder onderstreept door het feit dat u 22 maal veroordeeld werd door de politierechtbank voor een verscheidenheid aan verkeersinbreuken. U beseft blijkbaar niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten en staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. Tevens werd u 2 maal correctioneel veroordeeld voor geluidshinder en 1 maal voor fraude met werkloosheidsuitkering. U heeft lak aan gemaakte afspraken in het verkeer en u houdt geen rekening met de gemeenschap. Uw levenswijze in België getuigt van een gebrek aan integratie daar u zich herhaaldelijk niet hield aan de geldende rechtsregels.

Het meermaals opnieuw plegen van gelijkaardige feiten wijst op een gebrek aan berouw of schuldinzicht. Dat u, sinds u op 23.03.2015 voor het eerst verhoord werd in het kader van het onderzoek dat uiteindelijk leidde tot het arrest d.d. 05.02.2020, niet meer betrappt werd op het plegen van nieuwe feiten betekent niet noodzakelijk dat er sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U werd immers vrijgesteld onder strikte voorwaarden na betaling van een borgsom en was in afwachting van een veroordeling. Het was dan ook in uw eigen belang dat u zich zou gedragen en onder de radar zou blijven daar betrapting op het plegen van nieuwe feiten ongetwijfeld ernstige gevolgen gehad zou hebben. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. Na uw veroordeling d.d. 12.02.2009 had u uw leven reeds kunnen omgooien en u afzijdig houden van illegale activiteiten, maar u vluchtte naar Spanje om daar gewoon verder te doen. De veroordeling tot een gevangenisstraf van 3 jaar in Spanje, heeft u er evenmin van kunnen weerhouden om terug te keren naar het drugsmilieu. In plaats van te stoppen met het verhandelen van cocaïne, schakelde u uw minderjarige kinderen in om als dekmantel te fungeren, in een poging om de kans om betrappt te worden aanzienlijk te verminderen. De door u gepleegde feiten

getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Zelfs het welzijn van uw eigen kinderen moest het onderspit delven tegen uw drang naar makkelijk geldgewin. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de door u gepleegde feiten, is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

U werd meermaals veroordeeld voor ernstige inbreuken op de drugwetgeving. Ook in het buitenland werd u veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Deze straffen hebben u er niet van weerhouden opnieuw te kiezen om inkomsten te verwerven uit de verkoop van cocaïne. U trok geen lessen uit de verschillende veroordelingen die u opliep. U schijnt de ernst van uw daden niet te willen inzien, noch te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Hoewel uw verblijf in de gevangenis u tot bezinning, inkeer en tot schuldinzicht had moeten brengen en u afstand had moeten doen nemen van uw crimineel verleden, volhardde u in de ingeslagen weg van snel geldgewin ten koste van de volksgezondheid. Hiermee is duidelijk dat u niet geneigd bent u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden en dit bevestigt uw onbetrouwbaar karakter. Bovendien is de lokroep van het gemakkelijk geld u bekend en de kans dat u zich opnieuw laat verleiden tot deze lucratieve handel is dan ook groot.

Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht op gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 24.08.2020 werd u door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen op grond van redenen van openbare orde en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

Uit de vragenlijst hoorrecht die u op 25.09.2020 invulde, blijkt dat u Nederlands, Frans, Engels, Arabisch, Berbers en Spaans kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds 1997 in België bent en dat u sinds 2000 legaal in België bent; dat uw identiteitskaart en paspoort bij uw echtgenote thuis ligt; dat u geen bijzondere aandoeningen hebt die u belemmeren te reizen of terug te keren naar Marokko; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was bij uw echtgenote en dat u officieel ingeschreven bent [...] te 9140 Temse; dat u officieel samenwonend bent met mevrouw [E.F.] op het vermelde adres, samen met 5 kinderen waarvan 4 gezamenlijke kinderen (reeds 20 jaar samen); dat uw familie van moeders- en vaderskant in België woont (+ namen van de familieleden); dat u nog 2 minderjarige meisjes heeft die op hetzelfde adres wonen; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat enkel uw ouders nog in Marokko wonen; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u Nederlandse lessen heeft gevolgd, een opleiding bij Atlas, een opleiding als lasser bij de VDAB; een rijbewijs als vrachtwagenchauffeur heeft, dat u met de heftruck kan rijden; dat u altijd gewerkt heeft in België zoals in de tuinbouw in Aartselaar, als schoonmaker, daarna tijdelijke werkloosheid, als magazijnier (Melsele/Beveren, vast contract), u heeft een eigen bar uitgebaat, in het zwart gewerkt bij gebrek aan officiële papieren; dat u niet in uw land van herkomst of een ander land dan België heeft gewerkt; dat u niet opgesloten of veroordeeld bent geweest in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat uw leven zich in België situeert, dat u hier een familiaal, sociaal en professioneel netwerk heeft, dat uw gezin onmogelijk naar Marokko kan verhuizen omwille van de kinderen die de taal niet spreken.

Op 30.11.2020 voegde u nog volgende documenten toe : Fotokopie van uw F-kaart, uw Mobib kaart, uw Belgisch rijbewijs, uw badge (3tal) als logistiek medewerker, fotokopie van de Belgische identiteitskaarten van [L.A.], [L.F.] en [L.S.], 2 arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur en één van

onbepaalde duur bij Yusen Logistics Benelux B.V., loonfiches voor de jaren 2017, 2018, 2019 en 2020, een brief van de Nationale Bank van België (kredietovereenkomst), een getuigschrift van woonst te Temse d.d. 29.01.2018 en een uittreksel uit het bevolkingsregister en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling d.d. 29.10.2020. Op 27.01.2021 stuurde uw advocaat nog een aantal foto's door.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis, §1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf op het grondgebied van het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van herkomst.

Het wordt niet betwist dat een beëindiging van uw recht op verblijf en een latere verwijdering van het grondgebied, een inmenging vormt in uw familie- en gezinsleven.

Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden. Dat het contact met uw familie- en gezinsleden in België moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw crimineel gedrag.

Van 14.03.2001 tot 15.03.2004 was u gehuwd met mevrouw [E.F.L.] ([...], Belgische nationaliteit sinds 01.06.1999). Jullie hebben samen 4 kinderen: [L.F.Z.] [...], [L.M.E.] [...],[L.R.] en [L.F.] [...]. Zij hebben allen de Belgische nationaliteit. Uw 4 kinderen, [L.F.Z.] (meerderjarig), [L.M.E.] (meerderjarig), [L.R.] en [L.F.] en 1 stiefkind [L.A.] (meerderjarig) wonen nog thuis.

Mevrouw [E.F.L.] was eerder gehuwd met [L.M.] [...] en heeft uit dit eerste huwelijk 5 kinderen:[L.A.] [...], [L.Y.] [...], [L.A.] [...], [L.N.] [...] en [L.A.] [...], allen van Belgische nationaliteit.

Hoewel u sinds 2004 uit de echt gescheiden bent van mevrouw [E.F.L.] kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat jullie nog steeds een koppel vormen. Voor u op 05.02.2020 in de gevangenis van Antwerpen terecht kwam, stond u op hetzelfde adres ingeschreven als mevrouw [E.F.], jullie gemeenschappelijke kinderen en één van uw stiefdochters. Mevrouw [E.F.] bezoekt u regelmatig in de gevangenis al dan niet vergezeld van uw twee jongste kinderen.

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Zij kan België vrijelijk in- en uitreizen en kan dus makkelijk terugkomen om achterblijvende familie en vrienden te bezoeken. Uw partner werd net als u in Marokko geboren, zij verkreeg de Belgische nationaliteit op 01.06.1999, voor die datum had zij enkel de Marokkaanse nationaliteit. Haar 3 oudste kinderen werden allen nog geboren in Marokko. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij vertrouwd is met de Marokkaanse cultuur, taal en gebruiken, ze groeide er immers op in een Marokkaans gezin en koos ervoor om in 2001 opnieuw in Marokko te gaan huwen waaruit eveneens voortvloeit dat ze nog nauwe banden heeft met dit land. De kinderen die mevrouw heeft uit haar vorig huwelijk en jullie twee oudste kinderen zijn allen meerderjarig en zouden jullie kunnen bezoeken in Marokko indien zij dat wensen. Jullie jongste kinderen zijn nu 11 en 14 jaar oud en zullen tegen het einde van uw straf in 2027 meerderjarig zijn. Zij kunnen er eventueel voor kiezen om u te vervoegen in Marokko of elders. Het feit dat zij in België geboren werden en de Belgische nationaliteit hebben, betekent niet dat zij zich elders niet zouden kunnen aanpassen. U verklaarde dat de kinderen de taal niet spreken. Daar u zelf steeds gebruik maakte van een tolk (Berbers dan wel Arabisch) bij de rechtspleging is het niet onredelijk aan te nemen dat deze talen de kinderen toch niet volledig vreemd zijn. Mocht dit niet het geval zijn dan mag ervan uitgegaan worden dat zij de taal alsnog kunnen leren

indien zij ervoor zouden kiezen om u te vervoegen. Een taal leren die beiden ouders beheersen is makkelijker, zeker wanneer de ouders hen daarbij kunnen helpen. Uit niks blijkt dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor uw partner en de (momenteel nog) minderjarige kinderen om naar Marokko te verhuizen. Indien u niet tot strafeinde in de gevangenis hoeft te blijven en uw kinderen nog minderjarig zijn wanneer u vrijkomt, kan uw partner er eventueel voor kiezen om u later te vervoegen in Marokko of elders nadat de kinderen het gezin verlaten hebben en een zelfstandig leven leiden.

Uw partner en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dat onmogelijk zou zijn. Bovendien kunnen zij allen op regelmatige wijze het land kan in- en uitreizen waardoor zij u kunnen bezoeken daar waar u zal verblijven.

Het feit dat u minderjarige (stief)kinderen en een partner had in België heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te blijven plegen. Meer nog: u schakelde de hele familie in bij uw cocaïnehandel. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw familie. Uit het arrest d.d. 25.02.2020 blijkt dat uw partner wist dat u de kinderen onder druk zette om drugs te leveren en dat ze dat niet graag had maar ze had schijnbaar niet de nodige invloed op u om deze praktijken een halt toe te roepen. Zij had moeten weten dat uw cocaïnehandel vroeg of laat gevolgen zou hebben op jullie gezinsleven.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Uw kinderen en stiefkinderen zullen met de tijd gewend zijn aan uw afwezigheid ten gevolge van uw langdurige detentie omwille van uw veroordeling van 8 jaar. Zoals hierboven reeds aangehaald zullen zij mogelijkerwijze allen meerderjarig zijn wanneer u aan justitie voldaan heeft met andere woorden, zij zullen de leeftijd hebben om hun onafhankelijkheid op te zoeken en een eigen leven te gaan leiden. Uw uitwijzing zal daarom niet zo'n ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben. Terzijde wordt opgemerkt dat u ook voor uw huidige detentie (vanaf 05.02.2020), niet altijd een aanwezige vader was. U verbleef in voorhechtenis (2x) en nadat, u misbruik maakte van de strafonderbrekingmaatregel (13.03.2009) om de gevangenis te ontvluchten, bleek u in Spanje een gevangenisstraf van 3 jaar uit te zitten.

Uw twee oudste kinderen en uw stiefkinderen zijn nu reeds meerderjarig. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Niettegenstaande uw twee meerderjarige kinderen en uw meerderjarige stiefdochter nog thuis wonen werd dergelijke afhankelijkheid niet aangetoond en blijkt dit evenmin uit uw administratief dossier. Sommige van uw stiefkinderen hebben inmiddels een eigen gezin en kinderen. Uw meerderjarige kinderen en uw stiefkinderen hebben u tot op heden (03.02.2021) nog nooit bezocht in de gevangenis en er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u op een andere manier contact met hen onderhoudt. Uw oudste stiefzoon is medebeklaagde en boet

eveneens zijn straf uit. Bovendien kunnen ook zij allen op regelmatige wijze het land kan in- en uitreizen waardoor zij u kunnen bezoeken daar waar u zal verblijven

Daarnaast verklaarde u dat u nog meerdere verwanten (zowel via uw moeder als via uw vader) heeft in België, u verschafte hieromtrent, naast een opsomming van namen, geen verdere details. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat u zowel langs moeders- als langs vaderszijde meerdere verwanten heeft in België. U toont echter noch de afstammingsband, noch de afhankelijkheid van één van deze verwanten aan, evenmin blijken deze uit uw administratief dossier. Er is bijgevolg niet aangetoond dat er sprake zou zijn van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met één van deze verwanten.

Voor al uw familieleden in België geldt dat zij contact met u kunnen onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Zoals reeds vermeld, wordt volgens artikel 8, tweede lid, EVRM een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale en gezinsbelangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven.

Na uw huwelijk kwam u op 22 jarige leeftijd aan in België. Thans bent u 42 jaar oud. Gezien de tijd die u in België doorbracht, heeft u wellicht bepaalde banden met dit land ontwikkeld en uw sociaal leven speelt zich hier af. Dit betekent niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, terugkeert naar Marokko of een ander land. Uit niks blijkt immers dat u een bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt en van die aard zou zijn dat ze vermoegt op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. U legt geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plagen van strafbare feiten.

Niettegenstaande u beweert steeds gewerkt te hebben in België blijkt uit uw administratief dossier dat uw tewerkstellingen niet van die aard zijn om thans te spreken van een economische binding met België. Pas nadat het laatste onderzoek naar vermoedelijke drugshandel van start ging (23.03.2015) en u dus in afwachting was van een veroordeling, is er sprake van een min of meer regelmatige tewerkstelling. Zo was u vanaf eind 2015 tot 2017 enkele dagen per maand als interim werkzaam. Pas vanaf eind 2017 tot aan uw arrestatie op 05.02.2020, was u regelmatig tewerkgesteld als logistieke ongeschoolde arbeider. Het lijkt er op dat u na 23.03.2015, door middel van tewerkstelling, low profile wilde blijven omwille van het lopend onderzoek naar de feiten van openbare orde. U had er zeker alle belang bij om uw inkomsten uit arbeid te verwerven in plaats van 'te dealen' zoals de jaren voordien. Er is geen administratief spoor van uw werk als zelfstandige, hetgeen er op zou kunnen wijzen dat er hier sprake is van illegale arbeid. Het hebben van een stabiele job was, vóór 23.03.2015, schijnbaar niet uw prioritaire bekommernis. Naast uw sporadisch werk hield u er een lucratieve bijverdienste op na, namelijk het verhandelen van cocaïne. Voor deze activiteit werd u in België tot tweemaal toe veroordeeld en eenmaal in Spanje. U ontving royale inkomsten uit de verkoop van deze gevaarlijke substantie. De lokroep van het gemakkelijk geld was dwingend dan het uitoefenen van een eerbare job. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om eerlijk de kost te verdienen en de regels van het gastland te respecteren. De vaardigheden die u tijdens uw tewerkstellingen in België heeft opgepikt zullen u wellicht ook in Marokko of elders van pas komen.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen enkele binding meer zou hebben met Marokko. U bent er gehuwd en uw beide ouders wonen daar. U heeft dus een sociaal vangnet in Marokko om u te helpen bij het opnieuw opbouwen van uw leven aldaar. Bovendien spreekt u uw moedertaal, het Berbers alsook het Arabisch, waardoor u gemakkelijk contacten kan aanknopen hetgeen uw integratie in de Marokkaanse samenleving zal vergemakkelijken, Hoe dan ook wordt u op 42 jarige leeftijd verondersteld uw leven zelfstandig terug op te kunnen bouwen, al dan niet met de steun van uw familie en vrienden in België. Er zijn geen redenen gevonden waaruit zou blijken dat dit niet mogelijk is. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 44bis, § 2, 45, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 7, 24 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hij verschafft de volgende toelichting:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in

kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker genoot zijn verblijfsrecht als familielid van een Belg. Dit verblijfsrecht heeft inmiddels een duurzaam karakter verkregen zodat enkel ernstige redenen van openbare orde hieraan een einde kunnen stellen.

Op 08.03.2021 werd door verwerende partij beslist een einde te stellen aan het verblijfsrecht op grond van artikel 44bis, §1 Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. [§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf."

De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van

de Unie en hun familieleden (hierna: *Burgerschapsrichtlijn*) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37.

Artikel 27 van de *Burgerschapsrichtlijn*, luidt als volgt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist."

Artikel 28 van de *Burgerschapsrichtlijn* biedt waarborgen in verband met de bescherming tegen verwijdering en wordt in casu volledigheidshalve (ten aanzien van verzoeker werd tot nader order immers geen verwijderingsmaatregel uitgevaardigd) vermeld:

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989."

De bepalingen van de voormelde artikelen 44bis en 45 dienen richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en toegepast.

De evenredigheidstoets die door de art. 21, 2e lid en 28, 1e lid van de *Burgerschapsrichtlijn* wordt opgelegd maakt dat de getroffen maatregel noodzakelijk dient te zijn alsook dat er een juist evenwicht moet bestaan tussen kwetsieuze maatregel en de finaliteit ervan en de belangen van de betrokken persoon en deze van de staat. De verschillende belangen dienen ten aanzien van elkaar afgewogen te worden.

De vereiste van deze evenredigheidstoets wordt onderstreept in artikel 45, §2 Vw. door de woorden "De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel".

Artikel 44bis,§4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met de volgende elementen:

- de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk;
- zijn leeftijd;
- zijn gezondheidstoestand;
- zijn gezins- en economische situatie;
- zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. (infra)

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

De wetgever onderscheidt twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet.
- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie een verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

In casu gaat het om de beëindiging van een duurzaam verblijfsrecht van een vreemdeling- derdelander, in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Zodoende zijn de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet van toepassing.

Artikel 7 van het Handvest bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Artikel 51 van het Handvest legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:

"1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigd de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet."

Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.

In casu meent verwerende partij dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde. Zij steunt zich hiervoor op de veroordelingen die verzoeker opliep.

De feiten waarop de laatste veroordeling betrekking heeft dateren van maart 2015, zijnde inmiddels reeds 6 jaar geleden!

De veroordelingen an sich noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist.

Wel wenst verzoeker de stelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde.

Verzoeker is in 2001 gehuwd met mevrouw [E.F.L.]. In 2004 kwam een echtscheiding tussen, doch de heer [L.] en mevrouw [E.F.] knoopten opnieuw een relatie aan. Uit hun huwelijk/relatie werden vier kinderen geboren, te weten [L.F.Z.] [...], [L.M.E.] [...], [L.R.] [...] en [L.F.] [...].

Tot aan zijn gevangenneming woonde hij samen met zijn partner en kinderen.

Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn vrouw en kinderen en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef.

Verwerende partij dient aan te tonen dat verzoeker heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving. Evenwel laat zij na dit te doen.

De aanvraag gezinshereniging die verzoeker indiende in 2016 werd uitdrukkelijk positief beoordeeld door verwerende partij op 27-10-2016. (stuk 2)

Verwerende partij was evenwel toen ook op de hoogte van het verleden van verzoeker en van mogelijke nieuwe feiten die dateren van 2015. Dit blijkt uit de bestreden beslissing. Door de bestreden beslissing tracht verwerende partij nu aan te tonen dat er een actueel gevaar is voor de openbare orde, dit ondanks het gegeven dat er door verzoeker geen nieuwe feiten zijn gepleegd, dit terwijl verwerende partij op basis van diezelfde feiten in 2016 nog een F- kaart afleverde aan verzoeker. Op heden, zoveel jaren later, worden de opgelopen veroordelingen aangegrepen om de bestreden beslissing te motiveren en verzoekers gevaar voor de openbare veiligheid en zijn zogenaamd gebrek aan burgerzin te staven.

In de bestreden beslissing keert verwerende partij de bewijslast om daar waar zij stelt: "Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij." Verwerende partij creëert hier een negatieve bewijslast in hoofde van verzoeker. Nochtans is het de taak van verwerende partij om aan te tonen dat verzoeker op heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Verwerende partij laat na dit te doen.

Na de feiten van 2015 heeft verzoeker zich wel degelijk herpakt.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert was er wel degelijk sprake van een "duidelijke gedragswijziging". Zoals blijkt uit het overzicht tewerkstelling, de arbeidscontracten en de loonfiches die werden overgemaakt aan verwerende partij op 27.11.2020 in het kader van de vragenlijst die hem werd voorgelegd in het kader van het onderzoek naar zijn verblijfssituatie.

Hij heeft zijn fouten ingezien en wilde zijn verantwoordelijkheid ook financieel opnemen, en op een correcte wijze bijdragen aan de kosten van het huishouden en de opvoeding van de kinderen.

Verwerende partij miskent de goede intenties en de gedragswijziging van verzoeker door te stellen dat hij "low profile wilde blijven omwille van het lopend onderzoek (...)". Dergelijke insinuaties zijn niet gestoeld op enig feit. Het is uitermate ongepast van verwerende partij om dergelijke stellingen te

poneren, en die bovendien mee te nemen in de motivering van een beslissing tot beëindiging van verblijf.

Verzoeker heeft zich na de feiten van begin 2015 niet opnieuw schuldig gemaakt aan dergelijke feiten, noch aan andere strafbare feiten. Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht. Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Verzoeker vertoont dan ook geen neiging dat hij zijn laakbaar gedrag van in het verleden zal verderzetten.

De relatie tussen verzoeker en mevrouw [E.F.] verloopt zeer goed en zonder noemenswaardige problemen. Zij vormen samen met hun kinderen een warm en hecht gezin. Uit de bezoekerslijst blijkt dat mevrouw [E.F.] (net zoals [F.]) verzoeker regelmatig bezoekt in de gevangenis, weliswaar rekening houdende met de maatregelen omtrent COVID-19. (stuk 3)

Verzoeker heeft zich sinds maart 2015 niet meer schuldig gemaakt aan strafbare feiten. Verzoeker heeft immers lessen getrokken uit zijn voorgaande veroordelingen. Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. (infra) Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde.

Toepassing artikel 43§2 Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing miskent in haar motivering ook de criteria waarmee bij toepassing van artikel 43§2 Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden bij de beslissing tot intrekking van verblijf.

- de duur van het verblijf in België

Verzoeker is sedert 2001 in België.

De bestreden beslissing miskent deze effectieve lange verblijfsduur (20 jaar) met in feite een loutere verwijzing naar de veroordelingen en de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd. Dit is een schending van de motiveringsverplichting, daar dit gegeven op zich dient beoordeeld te worden. Verzoeker is een persoon die geen enkele band meer heeft met Marokko, met uitzondering van de nationaliteit. Het gaat om een uitzonderlijk lang verblijf in België, met name kwam verzoeker naar België toen hij 22 jaar oud was. Deze op zich lange duur wordt door de beslissing miskend.

- de leeftijd van verzoeker:

Hierover bevat de bestreden beslissing geen enkel motief of overweging. Het is in casu evenwel een belangrijk gegeven. Verzoeker heeft de helft van zijn leven in België doorgebracht. Na de feiten van 2015 heeft hij zich herpakt

Verwerende partij erkent dat verzoeker bepaalde banden met België heeft ontwikkeld en dat zijn sociaal leven zich hier afspeelt, doch stelt dat "uit niks blijkt dat u een bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt".

Verwerende partij miskent hiermee het gegeven dat verzoeker op jonge leeftijd naar België kwam en inmiddels de helft van zijn leven hier heeft doorgebracht.

- de gezins- en economische situatie en de kinderen

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt. Er wordt gesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn voor de voortzetting van het gezinsleven in Marokko of elders.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat mevrouw [E.F.] verzoeker zou kunnen volgen naar Marokko of elders om daar het gezinsleven verder te zetten, en dat de minderjarige kinderen zich ook elders zouden kunnen aanpassen, of dat de communicatie tussen verzoeker en zijn gezinsleden zou kunnen verlopen via mail, telefoon of andere moderne communicatiemiddelen.

De kinderen gaan hier naar school, kennen Marokko niet, en hebben hier hun sociaal netwerk. Het is niet in het belang van de kinderen en hun verdere toekomst om zich in een ander land te moeten vestigen en daar hun leven te moeten oppikken.

Ook wanneer het gezin in België blijft en verzoeker elders zou wonen heeft dit een grote impact op het gezin. Verzoeker heeft de laatste jaren duidelijk aangetoond dat hij zijn verantwoordelijkheid neemt, en ook financieel zijn bijdrage levert aan het gezin.

Zowel emotioneel als financieel zou een terugkeer van verzoeker naar Marokko een ernstige negatieve invloed hebben op zowel de gezinssituatie als de economische situatie van de kinderen.

Bij een terugkeer naar Marokko van verzoeker zouden zijn kinderen moeten opgroeien zonder hun vader. Ook voor de reeds meerderjarige kinderen van verzoeker is zijn aanwezigheid in België uitermate belangrijk. Zo ook voor [F.], inmiddels 19 jaar oud, die een beklijvende brief schreef met betrekking tot haar vader (stuk 4)

[L.F.] nam tevens contact op met het Kinderrechtencommissariaat waarin zij namens zichzelf en haar broer en zussen haar bezorgdheid uit over contacten met hun vader indien die zou worden uitgewezen, (stuk 5)

Zij nam tevens contact op met de beleidschef van de premier (stuk 6), het kabinet van staatssecretaris Sami Mehdi (stuk 7) en met Uw Raad (stuk 8) om de gevolgen van de bestreden beslissing aan de kaak te stellen, meer[...] bepaald de negatieve consequenties van de beëindiging van het verblijf van haar vader en een mogelijke uitwijzing op het leven van het gezin en in het bijzonder op het leven van de kinderen.

In het kader van artikel 8 EVRM verwijst de beslissing nogmaals naar het verleden van verzoeker. Verzoeker heeft dit leven achter zich gelaten en het recht op gezinsleven kan in een beslissing van 2021 niet worden afgewezen met verwijzing naar feiten uit 2015 en daarvoor.

Er is in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake van een duurzame verankering in België daar waar hij ondertussen een gezin gesticht heeft, waarvan de gezinsleden overigens allen de Belgische nationaliteit hebben. Dit alles vormt een beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zonder het laakbaar karakter van de gepleegde feiten te minimaliseren, dient anderzijds opgemerkt te worden dat de laatste feiten dateren van maart 2015 en dat verzoeker zich sedertdien niet meer schuldig heeft gemaakt aan gelijkaardige feiten als diegene waarvoor hij in het verleden veroordeeld is geworden.

- de sociale en culturele integratie

Wat betreft de sociale en culturele integratie verwijst de bestreden beslissing opnieuw naar het verleden van verzoeker. Op zich is dit een falend motief; de integratie moet beoordeeld worden rekening houdend met alle vroegere en actuele gegevens over verzoeker. De beslissing miskent dit. Verzoeker heeft ook via zijn zeer talrijke familieleden in België afdoende sociale en culturele banden.

- de bindingen met het land van oorsprong

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing de zowel de kinderen als de stiefkinderen, evenals zijn partner en overige familieleden in België wonen en bevestigt hiermee de bindingen met familie in België. De bindingen met Marokko zijn bijgevolg zo goed als onbestaande. Maar opnieuw verwijst de bestreden beslissing in dit onderdeel naar het verleden van verzoeker, terwijl dit onderdeel een eigen inschatting vereist.

Schending van artikel 45§2 Vreemdelingenwet

- Wat betreft de vereiste van werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging

De bestreden beslissing faalt in haar motivering en schendt artikel 45 §2, alinea 3 Vreemdelingenwet. Zij toont niet aan dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat het actuele karakter van de bedreiging betreft faalt de motivering van de bestreden beslissing. De feiten die vermeld worden in de laatste veroordeling dateren van maart 2015; de hier bestreden beslissing wordt 6 jaar later genomen. Intussen is er geen enkel strafrechtelijke tenlastelegging opzichts van verzoeker. Het actueel karakter van de dreiging is 6 jaar na de feiten niet aangetoond.

In werkelijkheid is er geen enkel motief dat de actuele bedreiging ondersteunt.

Ten eerste kan uit deze informatie niet worden besloten dat een werkelijke, voldoende ernstige en actuele bedreiging aanwezig is, integendeel. Ten tweede is de informatie niet actueel.

Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn vrouw en kinderen en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Verzoeker draagt

de gevolgen van zijn veroordelingen en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.

- wat betreft de vereiste van evenredigheid

Artikel 45§2 Vreemdelingenwet stelt dat de beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Dit vereist een fair balance toets tussen enerzijds de belangen van de Staat en anderzijds de belangen van verzoeker; dit vereist ook in zijn globaliteit een evenredige beoordeling van de ganse situatie en van alle elementen van het dossier.

Uit het hogervermelde blijkt dat de evenredigheid volledig afwezig is in de bestreden beslissing. Er is nergens een redelijke afweging van belangen gemaakt.

Hoewel niet kan worden ontkend dat verzoeker in het verleden de door verweerder weergegeven strafbare feiten pleegde en hiervoor werd veroordeeld, geldt overeenkomstig artikel 45, § 2, tweede lid Vw. evenwel dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden vormt om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat op kennelijk onredelijke wijze door verwerende partij werd geoordeeld dat ernstige redenen van openbare orde kunnen verantwoorden dat zijn verblijf wordt beëindigd en dat uit zijn gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 44bis en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De motiveringsplicht legt aan het bestuur op dat haar motiveringen in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en afdoende moeten zijn.

De ingeroepen redenen moeten effectief van toepassing zijn en de beslissing verantwoorden. In casu meent verwerende partij dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige dreiging betekent voor de openbare orde.

Nochtans motiveert de beslissing niet op afdoende en concrete wijze op welke manier zijn persoonlijk gedrag een dergelijke bedreiging vormt, temeer gelet op de positieve elementen die verzoeker kan aanhalen en aangehaald heeft, waaronder zijn integratie, het onderhouden van een duurzame relatie sedert enkele jaren en het stichten van een gezin, de duur die intussen verstreken is sedert het laatste strafbare feit, zijn schuldinzicht en het gegeven dat hij zich niet meer schuldig heeft gemaakt aan enige strafrechtelijke inbreuk van welke aard dan ook.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur waardoor de nietigverklaring ervan zich opdringt.

[...]

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu is er onbetwistbaar sprake van een gezinsleven, gelet op de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

Artikel 3 IVRK bepaalt het volgende:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Artikel 51 legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:

"1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet."

Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.

In casu heeft de verwerende partij op onrechtmatige wijze een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker nu deze beslissing niet opweegt tegen het recht van verzoeker op een privé- en gezinsleven met zijn Belgische partner en zijn Belgische kinderen, waaronder nog twee minderjarige kinderen.

Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten, de zwaarwichtigheid van de veroordelingen en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker en zijn gezin, waarbij in het bijzonder die van zijn (minderjarige) kinderen, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet superieur worden gesteld.

Verzoeker betreurt het immers ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn vrouw en kind en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Verzoeker draagt de gevolgen van zijn veroordelingen en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing weliswaar melding van het feit dat verzoeker een relatie heeft, en dat het koppel vier gemeenschappelijke kinderen heeft. Verwerende partij betwist het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet.

Vervolgens stelt verwerende partij dat de partner, kinderen en andere familieleden contact kunnen onderhouden "middels (korte) bezoeken" en "middels moderne communicatiemiddelen".

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de "familiale en gezinsbelangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde".

Verwerende partij kwijt zich op onvoldoende wijze van haar taak om in concreto de verschillende individuele belangen die spelen af te wegen ten aanzien van het algemeen belang daar waar zij geheel voorbij gaat aan het feit dat het louter vaststellen van een bedreiging voor de openbare orde niet volstaat maar dat zij tevens dient te onderzoeken of de bescherming hiervan in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er is, gelet op de feitelijkheden, immers geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij slaagt er met andere woorden niet in om de proportionaliteitstoets waaromtrent het EHRM de criteria heeft geformuleerd waardoor de nationale overheden zich dienen te laten leiden op een correcte wijze uit te voeren.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Tevens schendt verwerende partij met haar beslissing de belangen van het kind en bijgevolg de bepalingen die hieraan bescherming bieden, zoals vervat in het Handvest en het IVRK."

2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet om het verblijf van verzoeker te beëindigen op grond van de vaststelling dat deze "een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van [zijn] verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen". Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet op basis van welke overwegingen hij tot dit besluit kwam. Hij heeft hierbij verwezen naar het gedrag van verzoeker en het recidivegevaar benadrukt. Daarnaast heeft verweerder ook gemotiveerd waarom de situatie van verzoeker en diens verwanten in België hem er niet heeft kunnen van weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker zonder meer toe om zijn rechtsmiddelen met voldoende kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers betoog dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet zou blijken dat rekening werd gehouden de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk en met zijn leeftijd mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat verzoeker "op 22 jarige leeftijd aan[kwam] in België" en dat hij "thans [...] 42 jaar oud [is]". Hij heeft geduid dat dus kan worden aangenomen dat verzoeker bepaalde banden met België heeft ontwikkeld en dat zijn sociaal leven zich in het Rijk afspeelt. Hij heeft gesteld dat dit evenwel niet impliceert dat hem niet kan worden gevraagd om, nadat zijn recht op verblijf is beëindigd, terug te keren naar Marokko of een ander land. Hierbij heeft verweerder verder uiteengezet dat uit niets blijkt dat verzoeker een zodanige binding met België heeft "die van die aard zou zijn dat ze vermoegt op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat [hij] door [zijn] persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde". Hij heeft tevens toegelicht dat uit het gedrag van verzoeker de afwezigheid van de wil om zich werkelijk te integreren blijkt en hij heeft opgemerkt dat de vaardigheden die verzoeker tijdens zijn tewerkstellingen in België heeft opgepikt ook in Marokko of elders van pas kunnen komen. Verweerder heeft eveneens vastgesteld dat verzoeker de afgelopen twintig jaar niet steeds in België verbleef, aangezien hij in Spanje een gevangenisstraf onderging en dat verzoeker tijdens een deel van zijn verblijf in het Rijk het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wat impliceert dat hij onwettig in het Rijk verbleef.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet biedt verweerder de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hij dient indien hij een dergelijke beslissing neemt dan wel de bepalingen van artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet, die door verzoeker correct worden weergegeven, te respecteren.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot een duurzaam verblijf in het Rijk werd toegelaten en dat slechts, zoals bepaald in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou kunnen worden overgegaan tot de beëindiging van zijn verblijf in het geval er “*ernstige*” redenen van openbare orde of nationale veiligheid zouden spelen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de vaststelling van het bestaan van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid niet zou kunnen volstaan om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Verweerder wijst er terecht op dat hij hoe dan ook heeft vastgesteld dat “*ernstige*” redenen van openbare orde hem ertoe brachten om de bestreden beslissing te nemen, zodat zelfs indien verzoeker een duurzaam verblijf zou hebben gehad dit niets afdoet aan de mogelijkheid om het verblijf te beëindigen.

Verzoeker voert terecht aan dat wanneer verweerder, met toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, overgaat tot het beëindigen van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie het evenredigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd. Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dit uitdrukkelijk en bepaalt tevens dat een dergelijke beslissing tot beëindiging van het verblijf uitsluitend mag zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen volstaan op zich niet als reden om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Uit het gedrag van de betrokken vreemdeling moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijken en motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. De motivering van de bestreden beslissing toont duidelijk aan dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft immers toegelicht dat verzoeker door de jaren heen tal van strafbare feiten heeft gepleegd en dat de verschillende veroordelingen die hij, in België en in Spanje, opliep wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen hem er niet toe hebben gebracht om zijn gedrag aan te passen. Hij heeft geduïd dat verzoeker de ernst van zijn daden niet lijkt te willen inzien, dat hij niet schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, dat het verblijf in de gevangenis niet heeft geleid tot schuldinzicht en dat hij bleef volharden in het volgen van de weg van het snelle geldgewin, ook al ging dit ten koste van de gezondheid van andere burgers. Verweerder heeft benadrukt dat het duidelijk is dat verzoeker niet geneigd is om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat de wet steeds moet worden gerespecteerd en dat hij een onbetrouwbaar karakter heeft. Hij heeft het vastgestelde gebrek aan normbesef ook geïllustreerd door erop te wijzen dat verzoeker er niet voor terugschrok om zijn eigen zeer jonge kinderen in te schakelen om verdovende middelen te verdelen. Verweerder heeft verzoekers gebrek aan burgerzin, het feit dat hij afspraken niet respecteert en geen rekening houdt met de gemeenschap, nog bijkomend aangetoond door aan te geven dat hij maar liefst tweeëntwintig maal werd veroordeeld door de politierechtbank. De door verweerder in de bestreden beslissing weergegeven gedragingen staan niet ter discussie en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat gelet op het feit dat verzoeker herhaaldelijk strafbare feiten pleegde, gezien de aard van de drugsgerelateerde feiten – die een aanzienlijke maatschappelijke impact hebben, gezien de aanwezigheid van drugs in de samenleving voor bijkomende overlast zorgt omdat de gebruikers vaak misdrijven plegen om dit gebruik te financieren of omdat zij, doordat zij onder invloed zijn, strafbare handelingen stellen –, en tevens rekening houdende met het gegeven dat verzoeker zich snel laat verleiden tot gemakkelijk geldgewin en een onbetrouwbaar karakter heeft te besluiten dat er van hem een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat en dat ernstige redenen van openbare orde de beëindiging van zijn verblijf kunnen verantwoorden.

Verzoeker zet uiteen dat verweerder, ondanks het feit dat deze kennis had van de strafbare feiten die hij op dat ogenblik reeds had gepleegd, in 2016 toch besliste om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Hij houdt voor dat – aangezien hij, nadat hem een F-kaart werd afgegeven, geen nieuwe strafbare gedragingen stelde – jaren later niet plots kan worden gesteld dat hij toch een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad dient in dit verband aan te geven dat uit het neergelegde administratieve dossier niet blijkt dat verweerder op 27 oktober 2016, toen hij verzoekers verblijfsaanvraag inwilligde, reeds kennis had van alle omstandigheden die ertoe hebben geleid dat verzoeker op 5 februari 2020 door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Verweerder had weliswaar kennis van het feit dat verzoeker in februari 2015 nogmaals werd veroordeeld wegens verboden wapendracht – verzoeker was in het bezit van een busje pepperspray –, dat hij op 23 maart 2015 onder bevel tot aanhouding werd geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en dat hij op 19 juni 2015 nogmaals onder bevel tot aanhouding was geplaatst wegens opzettelijke slagen en verwondingen, doch kon in redelijkheid oordelen dat deze inlichtingen niet volstonden om te concluderen dat hij een actueel gevaar vormde voor de openbare orde. Er blijkt ook niet dat verweerder toegang kon krijgen tot het strafdossier of op een andere wijze kennis kon nemen van de precieze handelingen die verzoeker stelde en die zouden leiden tot de veroordeling van 5 februari 2020. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een groot belang hecht aan de precieze vaststellingen die zijn opgenomen in het arrest van het hof van beroep van 5 februari 2020. Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar gedragingen die verzoeker reeds stelde voordat zijn verblijfsaanvraag in 2016 werd ingewilligd laat in voorliggende zaak niet toe te besluiten dat verweerder niet meer zou kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijf van verzoeker. Er blijkt immers niet dat verweerder geen beslissing tot beëindiging van het verblijf zou kunnen nemen op grond van nieuw verkregen inlichtingen.

Verzoeker wijst er daarnaast op dat hij na 2015 geen ernstige strafbare feiten pleegde en er dus sprake is van een duidelijke gedragswijziging. Hij stelt dat hij heeft gewerkt, dat hij zijn fouten heeft ingezien en dat hij zijn verantwoordelijkheid wil opnemen. Verzoeker lijkt evenwel voorbij te gaan aan het feit dat hij toen hij in 2009 een eerste maal werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen hieruit geen lessen trok en vervolgens in Spanje nogmaals werd veroordeeld tot een nog langere gevangenisstraf wegens drugsgerelateerde inbreuken. Ook deze tweede veroordeling bracht verzoeker niet op het rechte pad, aangezien hij in 2015 opnieuw inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen pleegde die daarenboven dusdanig ernstig waren dat de strafrechter het vereist achtte om een gevangenisstraf van acht jaar op te leggen. In deze omstandigheden – verzoeker pleegt, weliswaar met tussenpozen, steeds weer inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen – is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder uit het feit dat verzoeker sedert 2015 geen nieuwe strafbare feiten zou hebben gepleegd niet wenst af te leiden dat er van hem geen recidivegevaar meer uitgaat en kan niet worden aangenomen dat verkeerdelijk werd gesteld dat verzoeker geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen, dat hij uit is op snel geldgewin, dat uit zijn gedrag blijkt dat hij weinig normbesef heeft en dat hij een onbetrouwbaar karakter heeft. Verzoekers bemerking dat verweerdere overweging dat hij *“low profil wilde blijven omwille van het lopende onderzoek”* niet op feiten is gesteund doet geen afbraak aan het voorgaande.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de duur van verzoekers verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking heeft genomen.

Verzoeker stelt dat verweerder uit het oog verloor dat hij op jonge leeftijd naar België kwam en dat hij de helft van zijn leven in het Rijk heeft doorgebracht. Zoals reeds gesteld is dit niet correct. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker ondanks de duur van zijn verblijf en zijn leeftijd niet echt de wil heeft om zich werkelijk te integreren en dat hij de vaardigheden die hij in België heeft ontwikkeld ook elders kan aanwenden. Hij heeft dus geoordeeld dat verzoekers leeftijd en de duur van zijn verblijf in België geen beletsel vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder heeft zijn standpunt onderbouwd door erop te wijzen dat verzoeker in Marokko werd geboren en huwde en pas als volwassen persoon naar België kwam en dat zijn ouders nog in Marokko verblijven. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat moet worden aangenomen dat hij geen enkele band met Marokko heeft. Verweerder heeft er op correcte gronden op gewezen dat verzoeker in Marokko nog een sociaal vangnet heeft, dat hij Berbers en Arabisch spreekt waardoor hij gemakkelijk contacten kan aanknopen, wat zijn integratie in zijn land van herkomst zal vergemakkelijken en dat van een persoon die tweeënveertig jaar oud is mag worden verwacht dat hij zelfstandig een leven kan opbouwen en dit al dan niet met de steun van familie en vrienden in België. Wat betreft de duur van zijn verblijf moet tevens worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat hij de helft van zijn leven in België heeft doorgebracht. Verzoeker vluchtte in 2009 immers naar Spanje en verbleef er, nadat hij nieuwe strafbare feiten

pleegde, jaren in de gevangenis. Een deel van verzoekers verblijf in het Rijk was, zoals al aangegeven, ook onwettig of precair.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker ook niet voorhouden dat verweerder geen rekening hield met zijn economische situatie of met het al dan niet bestaan van bindingen met zijn land van herkomst. Verzoeker beschikt over een vangnet en heeft de leeftijd en capaciteiten om een leven in zijn land van herkomst op te bouwen. Het feit dat verzoeker nog tal van verwanten in België heeft wijzigt hieraan niets.

Verweerder heeft ook verzoekers gezinssituatie en het feit dat hij kinderen heeft bij zijn beslissing betrokken. Verzoeker zet uiteen dat zijn kinderen in België naar school gaan, dat zij Marokko niet kennen en dat zij hun sociaal netwerk in België hebben. Hij schijnt hierbij over het hoofd te zien dat de bestreden beslissing zijn kinderen niet verplicht om België te verlaten en hun scholing elders verder te zetten.

Verzoeker voert aan dat de beëindiging van zijn verblijf een negatieve financiële impact zal hebben op zijn gezin. Hij maakt dit echter niet aannemelijk. Verzoeker dient immers een gevangenisstraf van acht jaar te ondergaan, wat inhoudt dat zijn mogelijkheden om actueel een financiële bijdrage te leveren hoe dan ook beperkt, zo niet onbestaand, zijn. Er blijkt ook niet dat het gezin van verzoeker sterk afhankelijk is van een eventueel inkomen uit arbeid dat hij zou verwerven. In het verleden, toen verzoeker in het buitenland in de gevangenis zat, diende het gezin van verzoeker ook reeds verder te functioneren zonder dat het kon beschikken over een inkomen dat voortvloeide uit een tewerkstelling van verzoeker. Tal van de gezinsleden van verzoeker zijn trouwens meerderjarig en er wordt niet aangetoond dat zij niet in staat zijn om de nodige inkomsten te verwerven om te voorzien in de noden van het gezin. Er blijkt daarenboven ook niet dat de sociale voorzieningen in het Rijk onvoldoende zijn om verzoekers gezinsleden toe te laten een waardig leven in België te leiden of dat verzoeker zijn gezin niet financieel zou kunnen steunen eens hij in Marokko is.

Het gegeven dat verzoekers kinderen dienen op te groeien zonder de aanwezigheid van hun vader is het gevolg van het feit dat verzoeker ernstige strafbare feiten pleegde en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar. Ook zonder de bestreden beslissing kan verzoeker zijn normale taken als vader binnen het gezin niet opnemen. Er moet ook worden herhaald dat verzoeker in het verleden reeds langdurig afwezig was, zodat het effect van de bestreden beslissing op het emotioneel welzijn van verzoekers kinderen dient te worden genuanceerd. Verzoeker weerlegt trouwens ook de correctheid van verweerders vaststelling niet dat geen van zijn meerderjarige kinderen hem in de gevangenis bezocht en er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat hij met zijn kinderen contacten onderhoudt vanuit de gevangenis. De toelichting dat verzoekers meerderjarige dochter, die voorheen door haar vader als drugskoerier werd ingeschakeld, verschillende personen heeft aangeschreven om te wijzen op de gevolgen van de bestreden beslissing wijzigt hieraan niets.

Door te stellen dat verweerder inzake de sociale en culturele integratie vooral heeft gefocust op zijn verleden en minder aandacht heeft geschonken aan de actuele gegevens toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zijn integratie in het Rijk niet dusdanig is dat dit het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou staan.

Er kan niet worden gesteld dat verweerder onterecht oordeelde dat uit het gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt of dat verweerder naliet rekening te houden met het feit dat het evenredigheidsbeginsel diende te worden gerespecteerd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de artikelen 44bis, § 2 of 45, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Verweerder heeft alvorens de bestreden beslissing te nemen verzoeker in de mogelijkheid gesteld om de door hem nuttig geachte inlichtingen en overtuigingsstukken mee te delen en heeft deze documenten bij zijn besluitvorming betrokken. Er wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing niet

deugdelijk werd voorbereid of dat relevante gegevens niet in aanmerking werden genomen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.4. De Raad moet er ook op wijzen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: *“Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen [...]”* (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Verweerder motiveerde ook terecht dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens al oordeelde dat hoewel het beginsel dat het belang van het kind in aanmerking moet worden genomen in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, dit niet wil zeggen dat geen maatregel op verblijfsrechtelijk vlak kan worden genomen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen. Een dergelijke beslissing betreft in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten en het is niet uitgesloten dat de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder de belangen van verzoekers kinderen, evenals deze van zijn partner trouwens, in rekening heeft gebracht en een concrete afweging heeft gemaakt. Verweerder heeft geduid dat het feit dat verzoeker niet langer legaal in het Rijk kan verblijven niet impliceert dat hij gescheiden van zijn partner en kinderen zal dienen te leven, aangezien niet blijkt dat er enkel in België een gezinsleven mogelijk is en de gezinsleden verzoeker niet in Marokko kunnen vervoegen. Verweerder heeft gemotiveerd dat de minderjarige kinderen van verzoeker daarenboven meerderjarig zullen zijn op het ogenblik dat hij zijn straf heeft ondergaan en dat deze er dan kunnen voor kiezen om hem te vervoegen in Marokko of elders. Ook heeft verweerder opgemerkt dat verzoeker in de procedures voor de strafrechter een beroep deed op een tolk Berbers of Arabisch zodat dient te worden aangenomen dat deze talen, die door de beide ouders worden gebruikt, ook gekend zijn door zijn kinderen en dat er in ieder geval mag worden vanuit gegaan dat de kinderen deze talen zo nodig kunnen aanleren. Verweerder heeft bijgevolg geduid waarom hij de talenkennis van de kinderen niet ziet als een hinderpaal om een gezinsleven buiten België verder te zetten. Hij heeft er daarnaast ook op gewezen dat verzoekers kinderen, net zoals zijn partner, uiteraard niet verplicht zijn om buiten België met hem samen te leven en dat zij er ook voor kunnen kiezen om met hem in contact te blijven via mail, telefoon of andere moderne communicatiemiddelen, alsook door periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar verzoeker zal verblijven. Verweerder heeft hierbij oog gehad voor het feit dat verzoeker van zijn vrijheid is beroofd en dus niet kan samenleven met de leden van zijn gezin en, met verwijzing naar toepasselijke rechtspraak, opgemerkt dat in een dergelijk geval een latere verwijdering van verzoeker niet dezelfde ontwrichtende impact zal hebben als in het geval het een ouder betreft die wel samenwoont met zijn kinderen. Voorts heeft verweerder ook terecht aangegeven dat, aangezien verzoekers kinderen wellicht allemaal meerderjarig zullen zijn op het ogenblik dat hij in vrijheid kan worden gesteld en zij een leeftijd zullen hebben waarop zij onafhankelijk zijn en een eigen leven kunnen leiden, het feit dat verzoeker niet in het Rijk zal kunnen verblijven geen ingrijpende wijziging in hun leven zal betekenen. Hierbij werd terloops nog overwogen dat verweerder ook in het verleden niet altijd een aanwezige vader was, nu hij meermaals werd opgesloten, hij België ontvluchtte om te ontsnappen aan een strafuitvoering en hij langdurig in Spanje in de gevangenis zat. Verzoeker laat verstaan deze visie niet te delen, maar bewijst niet dat ze kennelijk onredelijk is.

De bepalingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM voorzien ook uitdrukkelijk dat een inmenging met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven is toegestaan voor zover deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Het staat niet ter discussie dat er in casu een wettelijke bepaling is die verweerder toelaat om het verblijf van verzoeker in het Rijk te beëindigen en verweerder heeft duidelijk aangegeven waarom het nodig is om de bestreden beslissing te nemen. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad niet toe te besluiten dat verweerdere argumentatie niet

gesteund is op correcte gronden of dat deze kennelijk onredelijk is. Verzoekers bewering dat verweerder naliet een effectieve en concrete belangenafweging door te voeren is zonder meer een ontkenning van de realiteit. Verweerder heeft duidelijk aangegeven waarom hij oordeelde dat er van verzoeker een ernstige en actuele dreiging uitgaat en waarom zijn private belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang.

Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag – een bepaling die trouwens geen directe werking heeft (cf. RvS 1 april 1997, nr. 65.754) –, van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7, 24 of 51 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK